

PAASTUAJA IV PÜHAPÄEV AD 2022

1Kr 10:1–6 (5Ms 8:2–3; Jh 6:1–15)

1 Vennad, ma ei taha, et teil jääks teadmata, et kõik meie esiisad olid pilve all ja kõik läksid läbi mere

2 ja kõik ristiti Moosesesse pilves ja meres,

3 ja kõik sõid sama vaimulikku rooga

4 ja kõik jõid sama vaimulikku jooki, sest nad jõid vaimulikust kaljust, mis saatis neid; see kalju oli aga Kristus.

5 Kuid enamik neist ei olnud Jumalale meelepärased ning nad löödi maha kõrbes.

6 Need lood on saanud meile näiteiks, et meie ei himustaks kurja, nii nagu nemad himustasid.

Sissejuhatus

Apostel Paulus kirjutas esimese kirja korintlastele 1. sajandi viiekümnendate aastate keskpaiku, tõenäoliselt paar aastat enne kirja roomlastele. Taoliseks arvamuseks annab aluse 1Kr 16:1jj mainitud korjandus Jeruusalemma koguduse heaks, mis Rooma kirja kirjutamise ajaks oli juba toimunud. Kiri on saadetud Efesosest (1Kr 16:8) Pauluse kolmanda misjonireisi ajal (vrd Ap 19).

Korintose kogudus oli rajatud Pauluse enda poolt aastal 50 või 51. Korintosesse tuli Paulus Ateenast, kus tema kuulutustöö üpriski kesised tagajärjed (vt Ap 17:16–34) aitasid tal loobuda lootusest veenda inimesi inimliku tarkusega ning keskenduda peamisele – kuulutusele ristilöödud Kristusest: «Kui ma teie juurde tuln, vennad, ei tulnud ma eriti üleva kõne või tarkusega kuulutama teile Jumala saladust. Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja Temast kui ristilöödust. Ja ma olin teie juures nõtruses ja kartuses ja suures värinas ning mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamise, et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes.» (1Kr 2:1–5)

See ongi 1. Korintose kirja peateema: sõna ristist, mis on «narrus neile, kes hukuvad», aga «Jumala vägi» neile, kes päästetakse» (1Kr 1:18). Kirja otseseks ajendiks olid Korintose koguduses pärast Pauluse lahkumist tekkinud lõhed ja tülid, mis said alguse nii isikute vahelisest rivaliteedist kui teoloogilistest eriarvamustest ning tõid endaga kaasa mitte ainult erinevatesse «parteidesse» koondumise, vaid ka mitmesuguseid valeõpetusi ja kõlblusetust. Kirja otseseks ajendiks olid Pauluse sõnul «Kloe perelt» saadud teated lõhede ja riiu kohta (1Kr 1:11), samuti korintlaste endi poolt talle saadetud küsimused (1Kr 7:1).

Nagu öeldud, seab Paulus oma kirjas inimliku tarkuse vastu sõnumi ristilöödud Kristusest, kelles saab avalikuks «Jumala saladusse peidetud tarkus», mida «ükski praeguse ajastu valitsejatest ei ole ära tundnud» (1Kr 2:7j). Sellest tarkusest võib saada osa üksnes Jumala Vaimu abil, kes «uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused» (1Kr 2:10) ning kelle templiks on iga kristlane (1Kr 3:16). Sellest tuleneb, et kristlane peab elama pühaduses, kuna Jumala tempel on püha – hoidudes ühtlasi eneseülendamisest, kuna mitte kellelgi ei ole põhjust ega õigust kiidelda iseendast, sest kõik, mis kellelgi on, on ta saanud Jumalalt (vrd 1Kr 4:7).

Suurelisuse paratamatuteks viljadeks on kõlvatus, andumine ebajumalateenistusele ja korratutele himudele, ülbus ja ülekohus oma kaasvendade suhtes ning omapärase paradoksina ühelt poolt kõikelukatavus, teiselt poolt aga kitsarinnalisus ja oma õiguse tagaajamine teiste arvel (vrd 1Kr 5–6).

Kirja keskosas pühendab Paulus rohkesti tähelepanu mitmesugustele inimsuhetele, nii abielus ja perekonnas (1Kr 7) kui laiemas ringis, rõhutades kohustust hoolida ka nõrgemate südametunnistusest ning hoiduda neile komistuseks saamast (1Kr 8). Samuti peab apostel vajalikuks tuletada Korintose kogudusele meelde head korda, mis peab valitsema jumalateenistustel (1Kr 10–11), ning seda, et kõik vaimuannid on antud mitte isiklikuks, vaid ühiseks kasuks ja koguduse üles ehitamiseks (1Kr 12 ja 14). Kõrgeimaks armuanniks on Pauluse sõnul armastus, milleta kõik muu on tühine (1Kr 13).

Kirja lõpuosa kõneleb surnuist ülestõusmisest, mille Paulus seab tähtsuselt kirja alguses käsitletud Kristuse risti sõnumi kõrvale, rõhutades, et «kui Kristust ei ole üles äratatud, siis tähendab see, et ka meie jutlus on tühine ja tühine on ka teie usk» (1Kr 15:14). Taolise otsekoheuse põhjuseks oli ilmselt asjaolu, et Korintose koguduses leidis inimesi, kes eitasid surnute ülestõusmist: «Kui aga Kristusest kuulutatakse, et Ta on üles äratatud surnuist, kuidas siis mõned teie seast ütlevad, et surnute ülestõusmist ei ole?» (1Kr 15:12) Erilise rõhuga kõneleb Paulus ihulikust ülestõusmisest – ilmselt vastusena neile, kes olid valmis tunnustama üksnes mingit «vaimset» ülestõusmist¹.

1. Korintose kirja viimases peatükis kinnitab Paulus, et ta kavatseb Korintost peagi jälle külastada (1Kr 16:2jj), kusjuures mitte ainult korraks, vaid selleks, et pikemalt paigale jääda (1Kr 16:7).

Martin Luther võtab 1. Korintose kirja keskse sõnumi kokku järgmiselt: «Selles epistlis manitseb P. Paulus korintlasi, et nad peavad olema üksmeelsed usus ja õpetuses ja vaatama, et nad õpiksid hästi peasja, mis on komistuseks kõigele mõistmisele ja tarkusele, nimelt et Kristus on meie pääste.»²

¹ Sarnaselt 1Tm 2:18 mainitud eksiõpetajatele, kes väitsid, et «ülestõusmine on juba toimunud».

² Esimese Korintose kirja eessõna.

Keelelisi märkuseid

Et teil jääks teadmata – ἀγνοεῖν – ὑμᾶς ἀγνοεῖν – sõnasõnalt: «[et] te ei teaks» või «[et] te ei mõistaks».³ Sõna ἀγνοέω – «mitte teadma», «mitte mõistma» – on originaalis aktiivses tegumoes.

Ristiti – ἐβαπτίσθησαν – sõna βαπτίζω tähendab «sisse kastma», «pesema», «[veega] puhastama».

Jõid...jõid – ἔπιον...ἔπινον – originaalis on esimene «jõid» ühekordset tegevust väljendavas *aoristi*, teine aga lõpetamata tegevust väljendavas *imperfekti* ajavormis, niisiis nad jõid jätkuvalt (kogu kõrberännaku vältel) neid saatvast vaimulikust kaljust (vt ka järgmist märkust).

Mis saatis neid – ἀκολουθούσης – sõna ἀκολουθέω tähendab «[kellegi] järel käima», «[kedagi] saatma», «[kellegi] järgijaks saama/hakkama». Originaalis on tegemist praegu toimuvat ja jätkuvat tegevust väljendava oleviku kesksõnaga.⁴

Kristus – ὁ Χριστός – sõna Χριστός tuleneb verbist χρίω – «võidma», «salvima» – ja tähendab sedasama, mida heebrea מָשִׁיחַ – «Messias», «Võitu».

Ei olnud...meelepärased – οὐκ...εὐδόκησεν – sõna εὐδοκέω tähendab «[kellestki/millestki] heameelt tundma», «[kedagi/midagi] eelistama».

Löödi maha – κατεστρώθησαν – sõnasõnalt võiks tõlkida ka: «laotati maha», «puistati maha» või «pillutati laiali».⁵

Kõrbes – ἐν τῇ ἐρήμῳ – sõna ἔρημος tähendab «üksildane», «üksik», ka «asustamata», «tühi».⁶

Need lood – ταῦτα – «need [asjad]».⁷

³ 1739. aasta Piiblis: «et teil peab teadmatta ollema»; 1968. aasta piiblitõlkes: «et teil oleks teadmata».

⁴ Nii oleks ehk õigem tõlkida: «[neid] saatvast vaimulikust kaljust». 1739. aasta Piiblis: «waimolikkust järreletullewast kaljust»; 1989. aasta Uues Testamendis: «mis käis nendega kaasa».

⁵ Vrd nt: καὶ τὸ πεδίον ἅπαν νεκρῶν κατεστρώθη – «kogu väli oli surnutega üle külvatud» (Diodoros Sikeliotes, Ιστορική Βιβλιοθήκη XIV, 114)

⁶ Siit tuleneb ka eesti keeles tarvitav võõrsõna «eremiit» – «üksiklane», «erak».

⁷ 1739. aasta Piiblis: «need asjad».

On saanud meile näiteiks – τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν – «sündisid märkidena (või eelkujudena) meile».⁸ Sõna τύπος tähendab «märk», «kuju», «kujutis», ka «eeskuju», «näidis», «näide».

Et meie ei himustaks kurja – εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν – «et meie ei oleks kurja himustajad». Sõna ἐπιθυμητής – «himustaja» – koosneb alalütlevast eessõnast ἐπί ja verbistθύω – «tapma», «surmama» – tulenevast sõnast θυμός – «kirg», «ägedus», «raev».⁹

Sisuline analüüs

1. Korintose kirja üheksandas peatükis kõneleb Paulus endast kui apostlist, oma õigustest, aga veelgi enam kohustustest ning iseäranis rõhutatult kutsumusest ja sellest tulenevast vastutusest: «Sest ehk ma küll olen sõltumatu kõigist inimestest, hakkasin ma kõikide orjaks, et võita võimalikult palju. Aga seda kõike ma teen evangeeliumi pärast, et saada selle kaasosaliseks. Ma löön oma ihu ja teen ta oma orjaks, et muile jutlustades ma ise ei muutuks väärituks.» (1Kr 9:19.23.27)

Kümnes peatükk jätkab eelnevat seda oluliselt laiendades, tuues esile kõikide kristlaste ja terve koguduse vastutuse nii omaenda kui kaaskristlaste hinge päästmisel ja võttes selle kokku üleskutsega: «Ärge olge komistuseks ei juutidele ega kreeklastele ega Jumala kogudusele, nii nagu minagi püüan igati kõigile meeldida ning ei otsi oma, vaid paljude kasu, et nad päästetaks. Võtke mind eeskujuks, nagu mina võtan Kristuse!» (1Kr 10:32–11:1)

Eeskujudest – või täpsemalt: eelkujudest (vt vastavat keelelist märkust) – on juttu kümnenda peatüki esimeses pooles: Paulus meenutab Iisraeli rahva pääsemist Egiptuse orjapõlvest, läbimineku Punasest merest (kui «Moosesesse ristimist») ning kõrberännakut, mille vältel Jumal oma rahvast ühelt poolt imeliselt hoidis, toitis ja jootis, teisalt aga sõnakuulmatuse, nurisemise ja ebajumalateenistuse pärast nuhtles.

Kuigi Korintose kogudus koosnes suurel määral endistest paganatest, nimetab Paulus neid, kes koos Moosesega Egiptusest välja rändasid, «meie esiisadeks». Küllap siin tuleb esile arusaam, mida apostel väljendab eriti selgelt kirjas galaatlastele: «Need, kes on usust, on Aabrahami lapsed. Kui te olete aga Kristuse pärast, siis te olete järelikut Aabrahami sugu ja pärijad tõotuse järgi.» (Gl 3:7.29) Niisiis on nii Moosese aegsed kui

⁸ 1739. aasta Piiblis: «on meie ettetähhendamisseks sündinud»; 1968. aasta piiblitõlkes: «sündisid meile eeltähhenduseks»; 1989. aasta Uues Testamendis: «on sündinud meile eelkujunditeks». – Apostel ei pea siin tõenäoliselt silmas mitte lihtsalt seda, et saame neid vanu asju kasutada eeskujude või näidetena, millest tagantjärei õppida, vaid et see kõik sündiski nimelt selleks, et olla märgiks ja ettekuulutuseks kõigest Kristuses aset leidnust ja nüüd meiega toimuvast.

⁹ Niisiis on himu ja himustamine midagi hävitavat, surmavat.

varasemad ja hilisemad iisraellased ühtviisi nii juutide kui endistest paganatest kristlaste esiisad, kellega sündinu on Kristuses teostunud lunastuse ettekuulutus ja ettevalmistus.

Paulus kasutab siin korduvalt sõna «kõik» – see ei ole juhuslik, iseäranis vastandina sõnakuulmatutest või Jumalale mitte meelepärastest kõneldes kasutatud sõnale «enamik». Jumalik pääste, Tema arm, abi ja hoolitsus said osaks kõigile, kes Egiptusest välja rändasid ja «Moosesesse ristiti». Nii on Jumala arm ka nüüd kingitud kõigile neile, kes on Kristusesse ristimise kaudu päästetud oma endise, jumalatu elu orjapõlvest ning asetatud igavese elu pääseteele.

Nagu Iisraeli rahva teekonna alguseks oli Punasest merest läbimine, nii on kristlase tee alguseks ristimine.¹⁰ Nagu Jumal toitmis ja jootis oma rahvast kogu neljakümneaastase kõrberännaku vältel, nii toidab ja hoiab Ta uut Iisraeli vaimuliku roa ja joogiga, milleks on Kristus – eeskätt armulauasakramendiga.

See, et kõigile iisraellastele osaks saanud arm ja abi ei taganud nende kõikide pääsemist Töötatud maale, vaid enamik neist «löödi maha kõrbes» (1Kr 10:5), on oluline hoiatus nii üleüldiselt Jumala armust osasaamise kui konkreetset ka sakramentide liigjulge või väärity ja väärity vastuvõtmise eest: Jumala arm on tasuta (inimesele, mitte Jumalale, kes on selle eest maksnud ülikallist hinda) ja ülevoolavalt külluslik, kuid selle kuritarvitamise tagajärjeks on ränk nuhtlus. Sakramendid toimivad küll inimese usust ja vääritysest sõltumata, ent sellest, kas neid võetakse vastu usust ja vääritykalt või uskmatusena ja vääritytult, sõltub, kas nad on vastuvõtjale õnnistuseks või hukatuseks: «Sest kes sööb ja joob, see sööb ja joob enesele nuhtlust, kui ta ei anna aru sellest ihust.» (1Kr 11:29)

Kõneldes esiisade «ristimisest Moosesse» peab Paulus ilmselt silmas Moosese erilist rolli vahemehena Jumala ja inimeste vahel, mis tuleb esile näiteks korralduses: «Mooses üksi liginegu Issandale, teised aga ei tohi lähedale tulla ja rahvas ei tohi minna üles koos temaga!» (2Ms 24:2) Kahtlemata oli see Jumal ise, kes lõhestas Kõrkjamere, nii et rahvas sai sellest kuiva jalaga läbi minna, ja kes saatis Iisraeli lapsi öösel tule- ning päeval pilvesambas, ent sümboliseelt oli Mooses Kristuse eelkujuna selleks, kelle juhtimise kätte need, kes «temasse ristiti», ennast usaldasid. Ja kui «Moosesesse ristitud» talle vastu hakkasid ja ennast temaga võrdseks teha püüdsid (meenutagem

¹⁰ Meenutagem näiteks Lutheri poolt ristimisel kasutatud nn veeputuspalvet: «Kõigeväeline, igavene Jumal, kes Sa oled jumalakartmatu maailma oma karmi kohtuotsuse põhjal veeputuse läbi hävitanud ja kaitsnud oma suurest halastusest jumalakartlikku Noad ning tema omasid, kaheksakesi, uputanud Punasesse merre paadunud südamega vaarao koos kõigi tema omadega ja juhatanud oma rahva Iisraeli kuiva jalaga läbi, et tähistada sellega oma tulevast püha ristimise pesemist, ning pühitsenud ja seadnud Jordani ning kõik veed oma armsa lapse, meie Issanda Jeesuse Kristuse ristimise läbi õndsaks veeputuseks ja rikkalikuks pattude mahapesemiseks...» (Ristimisraamatuke)

näiteks Korahi ja tema kaaslaste vastuhaku 4Ms 16), siis karistati neid nagu vastuhaku eest Jumalale endale. Nagu Mooses oli ainus Jumala poolt välja valitud, kutsutud ja aktsepteeritud vahemees, nii on nüüd ainsaks Vahemeheks Jumala ja inimeste vahel Kristus, kellega ristimises ühendatud olemisest ja kelle järgimisest sõltub inimese igavene saatus.

Iisraeli rahva keskseks patuks kõrberännaku ajal oli usaldamatus nii Jumala kui Moosese suhtes ning nurisemine nende (ja rahvale nende kaudu osaks saanud andide) üle. Algusest peale tõtsid Iisraeli lapsed katsumustega silmitsi seistes häält ning nõudsid tagasipöördumist Egiptusesse. Paulus näeb siin pilti kristlaseks saanute tagasipöördumisest ebajumalateenistuse juurde, mis tema jaoks väljendus iseäranis kahes asjas: kõlvatus eluviisis (eeskätt hooruses ehk korravastases seksuaalelus) ning soovimatuses täielikult loobuda oma varasemast ebajumalateenistusega seotud elupraktikast, milles eriline koht oli mitmesugustel ohvrisöömaaegadel.

Paulus käsitleb ebajumalatele ohverdatud liha küsimust nii 1. Korintose kirja kaheksandas kui kümnendas peatükis, rõhutades ühelt poolt, et kuna mingeid ebajumalaid ei ole tegelikult olemas, siis ei saa justkui olla ka neile ohverdatud liha, teisalt aga manitsedes arvestama nendega, kes seda ei mõista, ning sellest tulenevalt ikkagi loobuma ebajumalatele ohverdatu söömisest, et mitte olla oma ligimesele komistuseks.¹¹

Veelgi enam: Paulus näeb siiski reaalselt ohtu ka neile, kes peavad ennast teadlikeks ja tugevateks, tuues esile tõsiasja, et isegi kui ebajumalaid ei ole, siis ebajumalateenrid on ikkagi päriselt olemas ning nendega lauaosaduses olles osaletakse ka ise ebajumalateenistuses: «Mida ma siis nüüd ütlen? Kas seda, et ebajumalaohver on midagi? Või et ebajumal on midagi? Ei! Vaid ma ütlen, et seda, mida ohverdatakse, ei ohverdata Jumalale, vaid kurjadele vaimudele. Aga ma ei taha, et teie saaksite kurjade vaimude kaaslasteks. Te ei või juua Issanda karikast ja kurjade vaimude karikast, te ei või osa saada Issanda lauast ja kurjade vaimude lauast.» (1Kr 10:19–21) Me näeme, et Paulus on siin äärmiselt radikaalne: viimselt on kõik, mis ei ole ohverdatud või pühendatud Jumalale, ohverdatud või pühendatud ebajumalatele ehk kurjadele vaimudele.

Kui Iisraeli rahvas nurises kõrbes Jumala ja Moosese vastu (nt 4Ms 11), siis ei olnud probleemiks – kurjaks, mida nad, nagu Paulus ütleb, himustasid – mitte liha, kala, kurgid, melonid, laugud, sibulad, küüslaugud ja muu taoline, vaid see, et nende nimel oldi valmis pöörduma tagasi Egiptuse orjapõlve. See on oht, millele viidates Paulus soovib, et «meie ei himustaks kurja, nii nagu nemad himustasid» (1Kr 10:6) – oht pöörduda ära Kristusest ning seeläbi ka jumalikust päästest, pöörduda tagasi oma

¹¹ Siin tuleb esile ka üks 1. Korintose kirja põhiteemadest, milleks on kristlaste omavahelised lõhed (eriti Korintose koguduses).

endise elu juurde ning hukkuda: «Ärgem ka kiusakem Issandat, nagu mõned neist kiusasid ning hukkusid madude läbi. Ärge ka nurisege, nagu mõned neist nurisesid ning hukkusid laastaja käe läbi.» (1Kr 10:9j)

Jumala armust, iseäranist sakramentidest kõneldes ei tohi arvata, nagu oleks tegemist millegi üksnes sümboolsega. Jumal kandis, kattis, toitis ja jootis Iisraeli rahvast kõrbes realselt – nagu oli reaalne ka neist enamuse hukkumine kõrbes oma sõnakuulmatuse, nurisemise ja ebajumalateenistuse pärast. Jah, tegemist on, nagu Paulus ütleb, eelkujutistega meie jaoks, aga kindlasti ei mõtle ta, et tegemist oleks mingite väljamõeldud lugudega, muinasjutudega. Tegemist on reaalsete ajaloosündmustega. Samamoodi kannab ja hoiab, toidab ja joodab Jumal oma armus, eeskätt sakramentide kaudu, päris realselt ka neid, kes on ristitud Kristusesse ning rändavad Tema järel igavese elu Töötatud maa poole.

Kuigi näited, mida apostel siin kasutab, on negatiivsed, on neis siiski varjul ka rõõmusõnum: kõik see, mis iidseil aegadel leidis aset Iisraeli rahva ajaloos, sündis Pauluse sõnul eeskätt selleks, et meid õpetada, juhatada. Jah, kui vaja, siis ka noomida ja manitseda, ent samal ajal ikkagi julgustada ja kinnitada – kõige enam teadmise, et «Jumal on ustav, kes ei luba meid kiusata rohkem, kui suudame taluda, vaid koos kiusatusega valmistab ka väljapääsu» (1Kr 10:13).

Jutluseks

Paastuaja neljanda pühapäeva vanakiriklik nimi *Laetare* – «Rõõmustage» – pärineb missa algussalmist, mis on võetud prohvet Jesaja raamatust: «Rõõmustage koos Jeruusalemmaga ja hõisake tema pärast kõik, kes teda armastate! Olge väga rõõmsad koos temaga kõik, kes te tema pärast leinasite, et võite imeda ja küllastuda tema troostirindadest!»

Pühapäeva teemaks on EELK Kirikukäsiraamatu järgi nii vanakiriklikust kui ka teise ja kolmanda lugemisaasta Evangeeliumist lähtudes «Eluleib». Kirikukäsiraamatu lugemiskava kõigi kolme lugemisaasta Evangeeliumid on võetud Johannese evangeeliumi kuuendast peatükist (vastavalt Jh 6:1–15; Jh 6:24–35 ja Jh 6:48–58).

Esimese lugemisaasta Vana Testamendi lugemine (5Ms 8:2–3) tuletab meelde seda, kuidas Jumal laskis Iisraeli rahval käia nelikümmend aastat kõrbes eesmärgiga teda proovile panna ja teada saada, mis on tema südames, teda samal ajal taevase leivaga toites, et ta teaks: «Inimene ei ela üksnes leivast, vaid inimene elab kõigest, mis lähtub Issanda suust.»

Kõik kolm pühakirjalugemist on ühendatavad Epistli sõnadega: «Need lood on saanud meile näiteiks...» – kusjuures «näide» ei tähenda siin mitte pelka meenutust

möödunud, vaid tegemist on eelkujutisega, mis aitab mõtestada ja mõista seda, mis on sündinud Kristuses ning saab osaks neile, kes on Kristusesse ristitud ja Teda järgivad.

Pauluse toodud näited Epistlis on eeskätt hoiatavad, ja just nii võiks neid käsitleda ka jutluses, unustamata märkida, et selle kõige tegelikuks sisuks ja eesmärgiks on Jumala päästetahe ja -plaan Kristuses.

Pühakirjatekstid annavad ka hea võimaluse kõnelda sakramentidest, nii nende olemusest, väest ja toimest kui ka sellest, kuidas neid õigesti ja väärikalt vastu võtta ning millist õnnistust taoline õige vastuvõtmine tootab (vastandina nuhtlusele, mis saab osaks neile, kes võtavad sakramenti vastu vääralt ja väärilt).

Iseäranis tuleks rõhutada, et sakramendid ei ole mitte pelgad sümbolid, vaid reaalsed ja tõhusad armuvahendid, mis teostavad seda, millest nende väline märk tunnistust annab: ristimine on tõeline uuestisünni pesemine ning armulaud on tõeline vaimulik roog ja jook, tõeline teemoon, mida me vajame, et kristlastena elada, kasvada ja taevateed rännata.

Jutluse võib ehitada üles näiteks järgmiste punktidenä:

1. Apostel Paulus kasutab Kristuses teostunud lunastuse selgitamiseks mitmeid võrdpilte Iisraeli rahva ajaloost. Erilisel kohal on nende hulgas kahtlemata Egiptuse orjapõlvest pääsemine ja neljakümneaastane kõrberännak, mida on äärmiselt kohane meenutada just paastuajal. Neljakümne päeva pikkust paastuaega on lihtne kõrvutada neljakümne aasta pikkuse kõrberännakuga, mis on ühtlasi heaks võrdpildiks kogu ristiinimese elule: ristimises oleme justkui läbi Punase mere minnes pääsenud kurja ja patu orjusest ning asunud – kuigi kõikvõimalike katsumustega rinda pistes – teele igavese elu Tootatud maa poole. Nagu Jumal hoidis, juhtis, toitis ja jootis Iisraeli rahvast kõrbes, nii hoiab, juhib, toidab ja joodab Ta meid nüüd Kristuses oma armuvahendite, eeskätt armulauasakramendi kui vaimuliku teemoona kaudu.
2. Sakramendid on Jumala armu tõhusad vahendid, mida tuleb võtta vastu usus ja väärikalt mitte seetõttu, et nad oleksid ilma meie usu ja väärikuseta «kehtetud», vaid selleks, et saaksime nende varal Jumala armu ja õnnistuse osaliseks, mitte meid ei tabaks neid väärilt vastu võttes nuhtlus. Paulus rõhutab, et Jumal kinkis Moosese kaudu ja kõrberännakul oma armu kõigile esiisadele, aga tuletab samal ajal meelde karmi tõsiasja, et enamus neist, kes pääsesid Egiptuse orjapõlvest, ei jõudnud Tootatud maale, vaid hukkusid kõrbes. See peaks olema meile äärmiselt tõsiseltvõetavaks hoiatuseks ja lausa ehmatavaks eeskujuks.

3. Siiski ei taha Paulus meid mitte hirmutada, vaid julgustada ja kinnitada: kui mõtleme selle peale, et need iidset loodki on sündinud eeskätt meie pärast – selleks, et meid õpetada ja juhatada –, siis võime olla kindlad Jumala päästetahtes ja selles, et Ta ei soovi mitte kellegi hukkumist. Jumal on kinkinud oma Poja meie lunastuseks, ja Temaga koos tahab Ta kinkida meile kõike, mida vajame oma hingede päästmiseks siin elus ning igaveseks õnneks tulevases. Muidugi on oluline, et me ennast ise sellest ilma ei jäta – määratult olulisem on aga teadmine, et Jumal on teinud ja teeb jätkuvalt kõik, et võiksime õndsaks saada.